DOKLESTIC
REPIC | GAJIN

REPUBLIKA SRBIJA
PRIVREDNI SUD U BEOGRADU
Ulica Masarikova br. 2
11000 Beograd

P. br. 6325/2023

TUŽILAC: **BELMET HANDELSGESELLSCHAFT GMBH,** ul. Gruberstrasse br. 2-4, Linc, Austrija, matični broj: FN 151556 b, čiji su zakonski zastupnici direktori Tsimafei Zaitsau i Henadzi Cherniakou, a koga zastupa advokat Aleksandar Ristić, iz Beograda, Bulevar Mihaila Pupina br. 6/18 (u daljem tekstu: „*tužilac*");

TUŽENI: **METAL ELEMENT d.o.o. za usluge**, ul. Kuzmičeka ulica br. 8, Zagreb, Republika Hrvatska, matični broj: 080794559, čiji je zakonski zastupnik Mario Plazibat, direktor, a koga zastupaju advokat dr Slobodan Doklestić, Marko Repić, Dejan Perić i drugi advokati iz zajedničke advokatske kancelarije Doklestić, Repić i Gajin, ul. Petra Kočića br. 4, Beograd – Vračar, po punomoćju u spisima predmeta (u daljem tekstu: „*Tuženi*");

Mario Plazibat, rođen 24. februara 1972. godine, ul. Barbat 694, Barbat, Hrvatska, državljanin Hrvatske, sa brojem pasoša 203652101.

Spor radi: naknade štete
Vrednost predmeta spora: 461.238,42 evra tj. 54.046.718,84 dinara
Primeraka: 3
Priloga: 1

ODGOVOR NA TUŽBU

Imajući u vidu da je Tuženi dana 11.07.2025. godine podneo sudu u ovom predmetu svoje izjašnjenje na predlog tužioca za određivanje privremene mere (u daljem tekstu: „**Izjašnjenje**"), a u kom Izjašnjenju je Tuženi ograničio svoje argumente i dokaze na one koji su od direktnog značaja za odlučivanje suda o predlogu za određivanje privremene mere, to se Tuženi sada izjašnjava i na ostale navode tužioca iz tužbe od 19.12.2023. godine (u daljem tekstu: „**Tužba**"), a kako sledi u nastavku.

Tuženi osporava u celosti Tužbu i postavljeni tužbeni zahtev, te ističe da u svemu ostaje pri argumentima i dokazima iz Izjašnjenja, i to:

- Tuženi ne prihvata nadležnost sudova Republike Srbije za rešavanje u ovoj pravnoj stvari, a posledično ni nadležnost Privrednog suda u Beogradu, a kako je detaljnije obrazloženo u odeljku I Izjašnjenja;
- Sve radnje koje su preduzete od strane Tuženog, kao člana privrednog društva „Belmet d.o.o. Beograd" (u daljem tekstu: „**Društvo**"), kao i od strane zakonskog zastupnika Društva – ovde drugotuženog Maria Plazibata, su preduzete u dogovoru sa tužiocem i na osnovu odluka donetih od strane skupštine Društva, a kako je detaljnije obrazloženo u odeljku II Izjašnjenja.

Radi ekonomičnosti ovog postupka, argumentaciju, obrazloženja i dokaze koji su dati u Izjašnjenju, a koji se naravno pored toga što se odnose na predlog tužioca za određivanje privremene mere odnose i na samu Tužbu i postavljeni tužbeni zahtev, Tuženi neće ponavljati u ovom podnesku.

Pored svega već iznetog u Izjašnjenju, a pod pretpostavkom naravno da postupajući sud ipak nađe da je nadležan za odlučivanje u ovoj pravnoj stvari, Tuženi ističe i sledeće:

I. Tuženi zahteva da mu tužilac najpre obezbedi parnične troškove.

U skladu sa članom 82 Zakona o rešavanju sukoba zakona sa propisima drugih zemalja, Tuženi najpre ističe zahtev da mu tužilac obezbedi parnične troškove, a imajući u vidu da je tužilac strano pravno lice koje je pokrenulo parnicu pred srpskim sudom.

S tim u vezi, a imajući u vidu kompleksnost ovog postupka, njegovo očekivano trajanje, predloženi broj svedoka i ostalih dokaza, zahtev za određivanje privremene mere, te definisanu vrednost predmeta spora, Tuženi predlaže sudu da donese rešenje kojim se usvaja zahtev Tuženog za obezbeđenje parničnih troškova i određuje iznos obezbeđenja od 2.500.000 dinara, a koji iznos tužilac ima dati u roku od 8 dana od dana donošenja rešenja.

II. Tuženi nije povredio nijednu svoju posebnu dužnost prema Društvu, a to nije učinio ni zakonski zastupnik Društva – ovde drugotuženi Mario Plazibat.

Svoju Tužbu i postavljeni tužbeni zahtev tužilac zasniva na odredbi člana 78 Zakona o privrednim društvima (u daljem tekstu: „**ZPD**"), odnosno na navodnoj povredi posebnih dužnosti prema Društvu iz članova 63, 65 i 66 ZPD-a od strane ovde tuženih. Ovakvi navodi tužioca su u potpunosti neosnovani.

Najpre, član 63 ZPD-a propisuje da su direktori, članovi nadzornog odbora, zastupnici, prokuristi i likvidacioni upravnik društva dužni da u tom svojstvu izvršavaju svoje poslove savesno, sa pažnjom dobrog privrednika, i u razumnom uverenju da deluju u najboljem interesu društva. **Iz tako definisane**

odredbe zakona je jasno da Tuženi ne može biti njome obuhvaćen, jer Tuženi nikada nije imao svojstvo zastupnika Društva.

Sa druge strane, po pitanju potencijalne odgovornosti Maria Plazibata, kao direktora Društva, Tuženi ističe da ni tu ne može biti reči o bilo kakvom kršenju obaveze iz člana 63 ZPD-a, a s obzirom da je Mario Plazibat sve radnje koje tužilac navodi u Tužbi preduzimao isključivo na osnovu saglasnosti tužioca i Tuženog, kao i na osnovu odluka donetih od strane skupštine Društva, a što je detaljno obrazloženo i potkrepljeno dokazima u Izjašnjenju (Dokazi od br. 2 – br. 12).

Nadalje, po pitanju dužnosti prijavljivanja poslova i radnji u kojima postoji lični interes i dobijanju odobrenja za te poslove ili radnje, a koje obaveze su propisane članovima 65 i 66 ZPD-a, Tuženi ponavlja navedeno u Izjašnjenju da je tužilac itekako znao za svaki od Ugovora o poslovno-tehničkoj saradnji koji je zaključen između Tuženog i Društva, te da su ti ugovori uredno prijavljeni u skladu sa članom 65 ZPD-a, a nakon toga i odobreni od strane tužioca, kao drugog člana Društva, u skladu sa članom 66 ZPD-a. Dokazi u vezi sa tim se već nalaze u spisima predmeta (Dokazi od br. 13 – br. 18 predati uz Izjašnjenje).

Dakle, nikakvih povreda posebnih dužnosti prema Društvu od strane ovde tuženih nije bilo, pa je samim tim i postavljeni tužbeni zahtev tužioca u celosti neosnovan.

Takođe, po pitanju isplate dividendi Društva za 2019, 2020, 2021 i 2022. godinu u korist Tuženog, Tuženi dodaje svemu što je po tom pitanju već istaknuto u Izjašnjenju i činjenicu koja se može videti iz samih odluka o isplati tih dividendi, a to je da je **Tuženom isplaćen isključivo procenat tih dividendi koji mu pripada shodno udelu Tuženog u Društvu (49%)**, a na osnovu **usvojenih** finansijskih izveštaja Društva u kojima je dobit definisana kao **ostvarena, a neraspoređena.** Drugim rečima, takvom isplatom dobiti koja je **ostvarena** od strane Društva **i samo u meri koja i inače pripada Tuženom u skladu sa njegovim udelom u Društvu**, nije mogla za tužioca nastupiti nikakva šteta. Štaviše, kako se to nesporno i može zaključiti iz Dokaza br. 10 koji je predat uz Izjašnjenje, **na isti način su tužilac i Tuženi postupili i prilikom donošenja odluka o isplati dividendi Društva tužiocu** (kada je odlučeno da se tužiocu isplati dividenda u visini od 51% ostvarene, a neraspoređene dobiti), s tim što je, kao što je to detaljnije obrazloženo u Izjašnjenju, jedini „krivac" za kasniju isplatu dividendi Društva tužiocu sam tužilac koji nije blagovremeno dostavio Društvu svoju potvrdu o rezidentnosti (Dokazi br. 5 i 6 predati uz Izjašnjenje).

Navedeno u prethodnom pasusu ističe i sam tužilac u Tužbi (strana 4.), s tim da propušta da pomene i odluke o isplati dividendi Društva u korist tužioca, koje su potpisane od strane tada oba direktora Društva – Maria Plazibata i Tsimafei Zaitsau-a (Dokaz br. 10 predat uz Izjašnjenje) i **koje su po formulacijama identične** odlukama na osnovu kojih su dividende isplaćene Tuženom. Drugim rečima, tužilac pokušava da u Tužbi ospori sadržaj odluka o isplati dividendi Tuženom, dok su istovremeno **suštinski identične odluke donete i u korist tužioca** i potpisane i od strane tadašnjeg direktora Društva, a tadašnjeg i sadašnjeg direktora tužioca – Tsimafei Zaitsau-a. Iz svega navedenog nesporno proizlazi da je **tužilac itekako aktivno radio na sprovođenju odluka skupštine Društva od 25.08.2022. godine, te da je bio saglasan sa tekstom odluka o isplati dividendi kako Tuženom, tako i tužiocu**.

III. **Tuženi, kao i tuženi drugog reda – Mario Plazibat, su u svemu postupali u skladu sa odredbama ZPD-a i odlukama skupštine Društva, te su i ostali navodi tužioca u tom smislu neosnovani.**

Pored pozivanja na odredbe članova 63, 65 i 66 ZPD-a, tužilac, kao osnov svog potraživanja, u Tužbi navodi i navodne povrede od strane tuženih članova 184 i 470 ZPD-a.

S tim u vezi, Tuženi ističe da se iz odluke skupštine Društva od 26.08.2022. godine (Dokaz br. 3 predat uz Izjašnjenje) jasno može videti da je, između ostalih tačaka, dogovor tužioca i Tuženog bio i da se isplata dobiti članovima Društva izvrši sukcesivno kroz više tranši i tako da se inicijalno izvrši u srazmeri 65/35 u korist Tuženog (a s obzirom da je dogovoreno da Tuženi izađe iz Društva prenosom svog udela u Društvu na privredno društvo „Athor Holding" iz Austrije), a da se nakon toga isplati i tužilac (koji bi ostao član Društva i nakon izlaska Tuženog iz Društva) u celosti, između ostalog, i iz sredstava dobijenih od rasprodaje preostalih zaliha Društva, novčanih sredstava koje je Društvo već imalo na računu, sredstava dobijenih na osnovu povraćaja poreza, sredstava dobijenih unovčenjem preostale imovine Društva, itd.

Imajući u vidu navedeno u prethodnom pasusu, jasno je da nije došlo ni do kakvih gubitaka Društva, niti do smanjenja vrednosti osnovnog kapitala Društva, pogotovo ne značajnog (kako to propisuje član 184 stav 2 ZPD-a), već je direktor Društva – ovde drugotuženi Mario Plazibat postupao u svemu u skladu sa postignutim dogovorom tužioca i Tuženog. Takođe, Tuženi napominje da je Društvo i dalje postojeće i registrovano kod APR-a, s tim što počev od 19.12.2023. godine i ostavke dotadašnjeg direktora Društva (a tadašnjeg i sadašnjeg direktora tužioca) Tsimafei Zaitsau-a tužilac odbija da na bilo koji način učestvuje u radu Društva, pa tako i sprovede/omogući unovčenje preostale imovine Društva, što bi za krajnju posledicu imalo i da celokupan na taj način ostvareni prihodi pripadne tužiocu, kao trenutnom poveriocu Društva za iznos do sada neisplaćene dividende.

Da nije došlo ni do kakvih gubitaka Društva, niti do bilo kog smanjenja vrednosti osnovnog kapitala Društva pre momenta otpočinjanja realizacije dogovora članova Društva od dana 26.08.2022. godine, govori u prilog i činjenica da je, kao prvu radnju u realizaciji tog dogovora, **Društvo isplatilo tužiocu iznos od 700.000 evra (Dokaz br. 4 predat uz Izjašnjenje), a koji iznos je viši od iznosa dividende koji bi pripao tužiocu (po računici samog tužioca iz Tužbe, reč je o iznosu od oko 641.070 evra)**. Dakle, Društvo je bilo likvidno, imalo je sredstava za isplatu dividende i tužiocu i Tuženom, s tim što je, po predlogu samog tužioca, dogovor bio da se dividenda tužiocu delom isplati iz postojećih novčanih sredstava Društva (kao što je i urađeno dana 30.06.2023. godine (Dokaz br. 11 predat uz Izjašnjenje)), a deo dividende isplati nakon što se unovči preostala imovina Društva (što tužilac uporno odbija da izvrši).

Dakle, umesto da se koristi svojim pravima i, u skladu sa ranije postignutim dogovorom članova Društva, unovčenjem imovine Društva naplati svoje potraživanje po osnovu do sada neisplaćene dividende prema Društvu, tužilac ta prava zloupotrebljava odbijajući da učestvuje u poslovanju Društva i stvarajući veštačku blokadu u odlučivanju Društva, te ujedno pokušavajući da stvori sliku kako je prevaren od strane tuženih.

kako, iako većinski član, ništa nije znao o poslovanju Društva tokom perioda od više od 8 godina, kako Društvo u momentu kada je trebalo isplatiti dividendu tužiocu nije imalo dovoljno sredstava, kako su tuženi prouzrokovali štetu kako Društvu tako i tužiocu, usled čega treba usvojiti ovde postavljeni tužbeni zahtev. Kako nijednoj zloupotrebi prava ne treba pružiti pravnu zaštitu, tako bi i tužbeni zahtev tužioca trebalo u celosti odbiti kao neosnovan.

Po pitanju navodnog kršenja odredbe člana 470 ZPD-a, Tuženi ponavlja ranije navedeno da su za sve radnje Tuženi i drugotuženi, kao direktor Društva, imali saglasnost tužioca, pa tako naravno i za bilo koje raspolaganje imovinom Društva koje bi se moglo smatrati raspolaganjem imovinom velike vrednosti.

IV. **Tužilac nije pretrpeo nikakvu štetu.**

Obrazlažući svoj zahtev po pitanju naknade štete, tužilac navodi u Tužbi da se šteta prouzrokovana tužiocu ogleda prevashodno u činjenici da tužilac nije od Društva primio uporedive iznose novca koje je primao manjinski član u periodu od više godina, kao i u činjenici da tužilac sada nije u mogućnosti da ostvari svoja prava iz većinskog udela u kapitalu Društva, odnosno da ostvari pravo na dobit koja mu sleduje, bilo raspodelom dobiti, ili u formi likvidacionog ostatka Društva, jer je imovina Društva nepovratno umanjena i očekuje se isključivo dalje umanjenje iste.

Iz tako datog obrazloženja tužioca se, logično, prvo postavlja pitanje **zbog čega, i kako je to tužilac dokazao, da sada tužilac nije u mogućnosti da ostvari svoja prava na dobit koja mu sleduje?**

Naime, od momenta kada je postignut dogovor članova Društva o isplati dividendi za 2019, 2020, 2021. i 2022. godinu dana 26.08.2022. godine, tužilac i Tuženi jesu zapravo poverioci Društva za te iznose. U tom momentu, kao što je objašnjeno iznad, Društvo je bilo likvidno i imalo je dovoljno sredstava da te iznose izmiri. **Isključivom krivicom tužioca**, odnosno usled nedostavljanja potvrde o rezidentnosti, dividende nisu isplaćene istovremeno i tužiocu i tuženom. Kada je tužilac konačno dostavio potvrdu o rezidentnosti Društvu, isplaćen mu je deo dividende u iznosu od 143.055,02 EUR (Dokaz br. 11 predat uz Izjašnjenje), dok se ostatak dividende imao isplatiti od prihoda koje Društvo ostvari u budućem periodu (prodajom zaliha, povraćajem poreza, unovčenjem preostale imovine, itd.). Dakle, još od 30.06.2023. godine tužilac je **poverilac Društva** po osnovu neisplaćene dividende, što je, između ostalog, navedeno i u Napomenama uz zvanično objavljeni redovni finansijski izveštaj Društva za 2024. godinu (odeljak VIII. Transakcije sa povezanim licima).

Dokaz: Napomene uz redovni finansijski izveštaj Društva za 2024. godinu.

Nadalje, umesto da tužilac, kao i svaki drugi **savesni** poverilac, preduzima **aktivne** korake u naplati svog potraživanja od dužnika – u ovoj konkretnoj situaciji to bi bilo preduzimanje radnji na unovčenju celokupne preostale imovine Društva, prvi korak tužioca je bilo **prouzrokovanje veštačke blokade** u radu Društva, tako što je direktor Društva koga je tužilac imenovao na tu poziciju – Tsimafei Zaitsau, podneo

ostavku na tu poziciju 19.12.2023. godine. Počev od tog dana pa nadalje, **jedino što tužilac preduzima jeste onemogućavanje bilo kog koraka Društva usmerenog u pravcu unovčenja preostale imovine Društva, a kako bi se dugovanje prema tužiocu isplatilo**, uključujući i postupak koji je tužilac pokrenuo pred Privrednim sudom u Beogradu i koji se trenutno vodi pod brojem P. br. 1782/2024.

Dakle, a imajući u vidu da je Društvo i dalje postojeće i da poseduje određenu imovinu, **tužilac je itekako u poziciji da pokrene postupak naplate svog potraživanja prema Društvu, međutim do dana današnjeg tužilac nije preduzeo nijedan jedini korak u tom smeru**. Štaviše, tuženi ga na to i pozivaju sve vreme, međutim svojim nesavesnim ponašanjem tužilac samog sebe sprečava u tome.

Naravno, kako vreme protiče, imovina Društva se umanjuje za troškove redovnog poslovanja Društva (troškovi zakupa poslovnog prostora, troškovi skladištenja zaliha, itd.), što je naravno poznato tužiocu, ali istovremeno nijedan od tuženih za to nije kriv, **već je krivica za to isključivo na tužiocu koji svojim nesavesnim ponašanjem sam sebi prouzrokuje štetu** i pokušava da prikaže sudu drugačiju sliku stvarnosti.

Sa druge strane, a ostavljajući za trenutak po strani pitanje odgovornosti, po pitanju da li je tužilac primio od Društva uporedive iznose novca koje je primao manjinski član ili ne **se ne može uopšte pričati u ovom trenutku jer Društvo još uvek nije likvidirano, niti je celokupna imovina Društva unovčena, usled čega je nemoguće utvrditi da li će, i, ako da, u kojem iznosu, Društvo na kraju biti dužno tužiocu po osnovu neisplaćene dividende**. U tom smislu, tužbeni zahtev tužioca je **preuranjen**. Svaki drugačiji zaključak ovom bi zapravo otvorilo mogućnost za tužioca da dva puta naplati istu „štetu" – jednom od tuženih, a drugi put od Društva (naravno pod uslovom da sud nađe da štete uopšte ima i da je za nju odgovoran neko drugi osim samog tužioca).

Dodatno, po pitanju isplata koje su izvršene od strane Društva u korist Tuženog po osnovu Ugovora o poslovno-tehničkoj saradnji, Tuženi najpre ističe da se te uplate, **koje su izvršene po osnovu punovažnih ugovora i kao naknada za pružene usluge**, ne mogu poistovetiti sa isplatama dividendi članovima Društva koje im pripadaju po osnovu samog njihovog svojstva člana Društva. Drugim rečima, nejasno je kako tužilac smatra da bi i njemu trebala da pripadne bilo koja naknada za pružene usluge Društvu, kada nikada, za razliku od Tuženog, nije pružao bilo koje usluge Društvu, niti za takve isplate postoji bilo koji pravni osnov. Društvo je dakle, po osnovu Ugovora o poslovno-tehničkoj saradnji, plaćalo naknadu za pružene usluge Tuženom, usled čega ni Društvo, ni tužilac, nisu ni mogli, a nisu ni faktički, pretrpeli bilo kakvu štetu. Usled navedenog, ni iznos od 454.595,69 evra (koji tužilac navodi u svojoj Tužbi), ne može ući u sumu „novca raspoloživog za raspodelu članovima Društva", kako to tužilac definiše u Tužbi.

Na kraju, opreza radi, a za slučaj da postupajući sud ipak nađe da je tužilac pretrpeo bilo koju štetu usled izvršenih plaćanja od strane Društva Tuženom po osnovu Ugovora o poslovno-tehničkoj saradnji, te da su tuženi odgovorni za istu, Tuženi ovim putem ističe i **prigovor zastarelosti** tog potraživanja tužioca. Naime, kako se potraživanje tužioca po navedenom osnovu zasniva na uplatama još iz 2017. godine, a tužilac je znao i odobrio „prvi" (a zatim i „drugi" i „treći") Ugovor o poslovno-tehničkoj saradnji od 14.04.2017. godine, te uzimajući u obzir da je Tužba u ovom predmetu podneta dana 19.12.2023. godine,

to su sva potraživanja naknade štete po osnovu „prvog" Ugovora o poslovno-tehničkoj saradnji iz 2017. godine starija od 19.12.2020. godine **zastarela**. Isto se odnosi i na sva potraživanja naknade štete u vezi sa „drugim" Ugovorom o poslovno-tehničkoj saradnji od 14.01.20018. godine (sa aneksom od 23.07.2018. godine), kao i u vezi sa „trećim" Ugovorom o poslovnoj saradnji od 01.07.2020. godine.

****

Iz svega gore iznetog. Tuženi najpre predlaže sudu da se oglasi nenadležnim za postupanje u ovoj pravnoj stvari i odbaci Tužbu, a alternativno, ukoliko sud ipak nađe da je nadležan, da odbije u celosti kao neosnovan tužbeni zahtev tužioca.

Troškovnik:

- Sastav obrazloženog podneska: 77.069,00 dinara;
- Sudske takse po odmerenju suda.

U Beogradu, dana 01.08.2025. godine.

Za Tuženog

Адвокат
Дејан А. Перић
Београд, Петра Кочића 4

Dejan Perić, advokat

ПОШТА

PTT 11118

5506 01.08.25 14h
80 605

ПОТВРДА О ПРИЈЕМУ ПОШИЉКЕ

Садржина: Документа

RD991446452RS 273g *239.00

(Жиг поште) (Пријемни број) (Маса) (Поштарина)

Понуђава пошиљалац:

ПРИМАЛАЦ:

Привредни суд у Београду
Немањина бр-2

1 1 0 0 0 Београд

(Поштански број) (Место)

(Поштански адресни код)

Посебне услуге

(Непотребно прецртати)

Повратница	Авионом
Лично	

Откупнина: ..... дин.

Вредност: ..... дин.

Потврђујем тачност уписаних података и наведених услуга

(Потпис пошиљаоца)

Обр. П-2 Штампа: ЈП „Пошта Србије", РЈ „Хибридна пошта" – Београд

www.posta.rs